

„Ti adjatok nekik enni!”¹

Köszöntés: „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak nektek. Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja!” Máté 6:33-34.

Bibliaalvasás: 1 Kiálts, ne sajnáld a torkod! Harsogjon hangod, mint a kürt! Mondd meg népemnek, hogy mi a bűne, Jákób házának, hogy mi a vétke! [Zsolt 73,28 ; Mik 3,8 ; Mt 24,31 ; Jel 1,10 ; 4,1] 2 Ők mindennap keresnek engem, szeretnék megismerni utaimat. Úgy tesz ez a nép, mintha igaz módon élne, és nem hagyta volna el Istene törvényét: döntést kérnek tőlem az igazságról, szeretnék Istent a közelükben tudni. [Ézs 29,13-14 ; Ám 5,18] 3 Miért böjtölünk – kérdik –, ha te meg sem látod, miért gyötörjük magunkat, ha nem akarsz tudni róla? De hiszen ti a böjti napokon is megtaláljátok kedvteléseketeket, és az embereiteket mind munkára hajszoljátok. 4 Hiszen pörölve és veszekedve böjtöltök, sőt bűnösen, ökölrel verekedve. Nem úgy böjtöltök, ahogyan ma illenék, nem úgy, hogy meghalljam hangotokat a magasságban. [Jóel 2,12-13] 5 Ilyen az a böjt, amely nekem tetszik? Ilyen az a nap, melyen az ember a lelkét gyötri? Ha lehajtja fejét, mint a káka, zsákruhát ölt, és hamut szór maga alá, azt nevezed böjtnek és az Úr kedves napjának? [Zak 7,5-6 ; Mt 6,16-18] 6 Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a jogtalanul fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot! [2Móz 21,2 ; 23,12 ; Jer 34,8-11 ; Lk 4,18-19] 7 Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házadba a szegény hajléktalant, ha meztelen embert látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! [5Móz 15,7-18 ; Jób 31,15 ; Ez 18,5-9 ; Mt 25,34-36 ; Jak 2,15-16] 8 Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás, és hamar beheged a sebed. Igazságod jár előtted, és az Úr dicsősége lesz mögötted. [Zsolt 37,6 ; Ézs 9,1 ; 52,12 ; Lk 1,78-79] 9 Ha segítségül hívod az Urat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok! Ha majd senkire sem raksz jármot, nem mutogatsz ujjal, és nem beszélsz álnokul, [Ézs 30,19 ; 65,24] 10 ha falatodat megosztod az éhezővel, és jól tartod a nincstelent, akkor fölragyog a sötétben világosságod, és homályod olyan lesz, mint a déli napfény. [Ézs 9,1] 11 Az Úr vezet majd szüntelen; kopár földön is jól tart téged, és csontjaidat megerősíti. Olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz. [Zsolt 1,3 ; Ézs 61,11 ; Jer 31,12 ; Jn 7,38] 12 Fölépítik fiaid az ősi romokat, falat emelsz a régiek által lerakott alapokra; a rések befalazójának neveznek, aki romokat tesz újra lakhatóvá. [Ézs 61,4 ; Ám 9,11.14-15] 13 Ha nem járkálsz a nyugalom napján, kedvteléseid után az én szent napomon, ha a nyugalom napját gyönyörűségnek hívod, az Úr szent napját dicsőségesnek, és azzal dicsőíted, hogy abbahagyod munkáidat, nem keresed kedvteléseidet, és nem tárgyalasz ügyeidről, [2Móz 20,8-11 ; Ézs 56,2.4.6 ; Jer 17,19-27 ; Ez 20,12] 14 akkor gyönyörködni fogsz az Úrban, én pedig a föld magaslatain foglak hordozni, és táplállak ösödnek, Jákóbnak örökségében. – Az Úr maga mondja ezt. [5Móz 33,29 ; Ézs 32,13] **Ézsaiás 58.**

Alapige: János 6: 1 – 15.

A mai ember nem hisz már szinte semmilyen csodában, különösen a bibliai csodákban. Hallani vélem gúnyolódó cinikus nevetésüket:

- „Na persze, még-hogy jól lakott 5000 férfi, két halból és öt kenyérből, és még 12 tele kosár maradék is lett!” Hiszem, ha látom! Mindez lehetetlen. Nincs sehol ilyen a világon, hogy a *nincs*-ből, a hiányból, a semmire sem elégből bővülködő élet és megelégedettség álljon

¹ Mk 6: 37; Mt 14: 16; Lk 9: 13.

elő. Nincs olyan, hogy ahol szemmel láthatóan a semmi van, ott készüljön út és élet. Ilyen Isten országa nincs!”

Márpedig van! Ma (2019. március 8) olvastam, hogy az *Invertebrate Biology* című tudományos folyóiratban megjelent egy rendkívül figyelemfelkeltő tudósítás egy medúzaszerű lényről. A *Mnemiopsis leidyi* fajba tartozó *bordásmedúzát*² nem mindennapi képesség tesz egyedülállóvá a tengeri teremtmények világban: csak akkor jelenik meg a végbélnyílása, ha üríteni kell, amennyiben nem használja, teljesen eltűnik. *Sidney Tamm*, a massachusettsi Tengerbiológiai Laboratórium kutatója szerint, az eltűnő ánusszal rendelkező lénynek a feljegyzések szerint nincs párja a természetben. Csak akkor jelen meg a (végbél) nyílás, amikor az állatnak ürítenie kellett, amint ez megtörtént, azonnal be is zárult, és nyom nélkül eltűnik, annyira, hogy még mikroszkóppal sem látható. Tamm megfigyelése alapján nincs közvetlen (és állandó) összeköttetés a bél és a test hátsó része között, ahol a végbélnyílás megjelenik. Helyette a következő történik: amikor a salakanyagok felhalmozódnak, a bél elkezd tágulni, akár egy hőlégballon; ez addig tart, míg hozzá nem ér a test külső rétegéhez, az epidermiszhez. A bél végül egyesül az epidermiszsel, és létrejön a végbélnyílás. Az ürítés befejeztével a folyamat visszajára fordul, és az ánuszt felszívódik. Mivel mind a bordásmedúza bele, mind az epidermisze csupán egy sejtréteg vastagságú, az egész procedura, az öt centi hosszú felnőtt példányok esetében óránkénti ciklusokban könnyen és gyorsan lezajlik. És ez nem minden.

Anthony Moss szerint a *Mnemiopsis leidyi*, ha megsérül, rendkívül gyorsan helyrehozhatja magát - néhány perctől néhány óráig, a sérülés súlyosságától függően.³ Ez a csodálány testfelületének 50%-os sérülését is képes meggyógyítani.

1. ábra: *Mnemiopsis leidyi*.bordásmedúza. FORRÁS: WIKIMEDIA COMMONS

² Origó: <http://www.origo.hu/tudomany/20190308-a-tudomany-jelen-allasa-szerint-nincs-hozza-hasonlo-a-termeszetben.html>

³ Marine Biological Laboratory The University of Chicago September 18, 2008, utolsó megtekintés 2019.03.09. 13: 13 óra: <http://comm.archive.mbl.edu/news/features/healing.html>

Elgondolkoztató e csodálatra méltó teremtmény élete, nemde? Csak akkor nyílik út a belőle kikiváncsozós salaknak, amikor arra szükség van. Akkor ürül ki belőle az amúgy vesztére gyűlő salak-anyag, amikor annyi lesz benne, hogy belének fala egybe ér külső testének határával és akkor, mikroszkopikus megfigyelésünk szerint a semmiből készül út a „halál” eltávoztatására és egyben az élet megtartására. Hasonló technikát alkalmaz sebei gyógyítására is. Például egy éles sziklával hasított seb esetén az állat „sebgyógyító sejtjei rendkívül gyorsan keringenek, a friss sebhely felületére sietnek és megtapadnak, majd szorosan egymáshoz kötődnek” - mondja Moss. „A sejtek olyan hosszú élet-lánc folyamattá állnak össze, amelyek a vágás által létrehozott üreget átnyúlnak, és a sebek szélén lévő más helyeken lévő sejtekhez kapcsolódnak. Megfogják a sebek széleit az újonnan felvett sejtek egymáshoz kötődnek és egymással csodálatosan együttműködve, egymást folyamatosan húzva egyre kisebbítik a sebet, míg az a legkisebbre zsugorodik és teljesen begyógyul. Ezek a sejtek tehát, amelyek salakürítő csatornává szerveződnek az anyagcsere szolgálatában, most a sebgyógyítás szolgálatában egymásba kapaszkodó „sebészcernává” lesznek, ami összehúzza a sebet, hogy az begyógyuljon.

Hitünk és a kinyilatkoztatás szerint mindez az Úr Szavára történik! Krisztus, „Aki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született; Mert Ő benne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenkinek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek; És Ő előbb volt mindennél, és minden Ő benne áll fenn.” Kol 1:15-17. „Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő.” Zsid 11:3. A krisztusi élet most is a láthatatlanból áll elő és ennek kiváló bibliai szemléltető példája a földbe vetett mag, amely elhalva hoz új életet (Vö. Ján 12:24; 1Kor 15:35-39 és 42-49).

A múlt vasárnap Illés története kapcsán a sareptai özvegyasszonyról hallottunk, akire Isten rábízta a szolgáját, hogy gondoskodják róla. Egyszerűen hozzá küldte Illést azzal a megjegyzéssel, hogy „(...) íme megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad (1Kir 17:9). Találkozásukkor kiderült, hogy az özvegy semmit nem tudott arról, hogy Illés Istene megparancsolta neki, hogy vegye a gondjaiba az Úr prófétáját. Mikor tehát szemtől szemben álltak, az özvegy és Illés, akkor hallja ez az asszony az Úr szavát, ami egyes szám első személyben, azaz személyesen hozzá szólóan így szólt: TE ADJ NEKI ENNIE!

Ezt hallották ott a hegyen az Úr tanítványai is: „Ti adjatok nekik enni!” (Mk 6: 37; Mt 14: 16; Lk 9: 13) A tanítványok teljesen tanácstalanul magukra, egymásra, a kezükre és az erszényeikbe néztek, majd visszakérdeztek: - Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek? (...) Kétszáz dénár árú kenyér sem volna elég, hogy mindenki kapjon egy keveset (Jn 6: 5 és 7).

A „ti adjatok nekik enni!” parancs az Isten mindenkori választottjainak szól, de mi úgy vagyunk Istennek ezzel a parancsával, mint a sareptai özvegy, hogy nem tudjuk, hogy Isten ezt parancsba adta nekünk. Csak akkor szembesülünk a kegyelemért, szabadításért, megváltásért és új életútért kiáltó „krízis” állapotunkkal, amikor már teljesen elmerültünk benne. Nem tudjuk semmiképpen sem kimenteni magunkat az Úr Isten teremtette szükségállapotból. Mikroszkopikus tapasztalatunk és tudásunk szerint belülről feszít a halál, kívülről pedig nincs út a megszabadulásra és életre. Nincs út, de meddig? Addig, ameddig teljesen össze nem ér a két szükség! Amíg a halál teljesen belefeszülve össze nem ér a létezés jelentő élet sejtvékony falával. Ez az a határmezsgye az, ahol az Úr személyesen cselekszik az ő teljes tetszése és szabadsága szerint.

Nem hagyott Isten semmilyen más utat Illés özvegyasszonyának, ahogy nem volt más lehetősége az Úr tanítványainak sem. Nekik a mikroszkopikusan kimért „nincs”-ből etetniük kellett azokat, akik hozzájuk küldettek. Miből és honnan? - kérdezték. Hogyan lesz életnek kenyere szinte a semmiből? Hogyan nyílik élet-út ott, ahol nincs út, a halálon, a pusztán, vagy a tengeren át?

Ebben a szükségben szólalt meg akkor a gyermeki bizalom András, Simon Péter testvére által. - Itt van egy kisfiúnál öt árpakenyér és két hal, majd hozzá teszi ez az András a maga józan és felnőtt férfiúi voltát, a tapasztalat igazságát és ezt kérdezi: - „de mi ez ennyi embernek?” Annak a több mint ötezer embernek az öt kenyér még a morzsánál is kevesebbet jelentett, de az Isten Fia kezében...? Igen, mi történik a morzsányi, vagy porszemnyi kenyérrel a Jézus Krisztus kezében?

Látjuk, amint hálaadásként felemeltetik az Atyához. Halljuk, amint Jézus dicsőséget ad Istennek az élet gondviseléséért. Látjuk a felemelt kenyér megtöretését és kézből kézbe való átadását. – „Honnan vegyünk kenyeret?” – kérdezték a tanítványok. A válasz az, hogy az Isten Fia Messiás Jézus felemelt, majd hozzánk és értünk lenyúló kezéből. Személyesen TŐLE! Nézzük meg jól, hogy valójában mi is történik ott a hegyen? Tömören, az Isten országa, a krisztusi élet történik! A *nem isten országa* az lenne, ha az a bizonyos öt kenyér és két hal, a legerősebb és leggonoszabb ember keze közé kerülne, aki jó messze elrejtőzne és az utolsó morzsáig egyedül felfalná. Milyen jó, hogy ott nem ez történt, hanem az, hogy felmutatták közösen az Istennek azt, ami van: öt kenyér, két hal és több ezer éhes száj, korgó gyomor, alacsony vércukorszint miatt kóválygó szemek, felmérhetetlen szükség, kimondhatatlan elégtelenség, emberileg megoldhatatlan baj. De mindez együtt a Jézus Krisztus kezébe adatik, aki mindezt hálával emeli fel Istennek, majd megtöri. Krisztus Jézusban a krízissel egy csomagban lévő halálunk összeér a sejtvékony láthatatlan új isteni élettel és megnyílik rajta az egyetlen szabadítás ösvénye. Krisztus Urunk megtöri ezt az egész áldatlan állapotot, megtöri a kenyérrel együtt a krízist, darabjaira zúzza a halált és kiemeli belőlünk. Cserébe az így felemelve és megtörve megáldott kenyeret, életet oda adja továbbadás céljából a tanítványainak, kik hasonlóképpen továbbadják. Beindul egy szent szétosztási élet-lánc, aminek hajtóereje valahogy így hangzik: - „Nem én, hamarabb te testvérem! Előbb azt keresem, ami a tiéd, a te javad, és nem azt, ami az enyém.” Ez az „élet-lánc” nagyon hamar egymással is összeköti, összekapcsolja az embereket, hogy egymást támogatva összedolgozzanak, egymást segítve táplálják egymást; elsőnek mindig azt, aki a legjobban rászorult. Az Istenben megújuló életnek ezt a körforgását és útját a prófétától így hallottuk:

„megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az ígának köteleit megoldjad, és bocsátsd szabadon az elnyomottakat, és tépj szét minden ígát. Az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házádba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtse magadat? Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ. Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Íme, itt vagyok. Ha elvetened közüled az ígát, és [megszűnsz] ujjal mutogatni és hamisságot beszélni; Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkűt megelégtíted: feltámad a sötétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégtíti lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, amelynek vize el nem fogy. És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ézs 58:7 – 12.

„Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges [napja]nak, és megszenteled azt, dolgaiddat nem tevén, foglalkozást sem találván, [hamis] beszédet sem szólván: Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szólt!” Ézs 58:13-14.

2019 böjtfő vasárnapján Szentlélek a mi Urunk Jézus Krisztus által megáldott kenyér szent szétosztásának útján keresztül elénk tárta az igazi böjtöt. Ha figyelmesen hallgattuk a prófétai ígét, akkor megértettük, hogy a böjt nem egy színpadi vallásos szerep eljátszása, ellenkezőleg, életmód, sőt annál is több, mert Szentlélek az igaz böjtként a krisztusi életet tárta elénk, a Krisztusban újjá teremtett ember életét. Krisztus Urunk éppen ezt tette! Azt látjuk, hogy ennek a szent szétosztásnak az útján - nem, hogy nem fogynak el a megtört kenyerek, hanem - egyenesen megsaporodnak, addig, ameddig minden egyes ember, aki az Úr lábánál ül teljesen jól nem lakik, sőt ameddig tizenkét tele kosár maradék összegyűjtetik. Urunk és Istenünk azonban nemcsak akkor cselekedett így, Ő most is pontosan így cselekszik és mi meg fogjuk látni, hogy a feltámadott Krisztusban megjelent dicsőséges élet elnyeli a halált (1Kor 15: 51-55; 57)!

Testvéreim! Pontosán ilyen szent szétosztásnak gondolta el a mi mennyei Atyánk a földi életet. Isten nemcsak a Mnemiopsis leidyi fajba tartozó bordásmedúzán akarja megnyitni az élet kapuját és útját, hanem bennem és rajtam, engem akar megnyitni az örök üdvösségre és természetesen téged, akik mindezt velem együtt éppen most halljuk!

Ebben a történetben benne van a jelenlegi világ és a mindenkori ember halálközeli krízis állapota, de benne van a Krisztus Jézus országának a megnyilvánulása is. Nekünk egyszerre kell látnunk mindkettőt! Lássuk meg együtt az Úrral és mondjuk ki vele együtt, hogy életünknek e világon valójában nincs jó megoldása. Körülzárt a halál és nincs kiút belőle ennek a halálnak pedig el kell nyelelnie a Krisztus élete által! Nincs mert nem látjuk és nem találjuk azt. Nem tudunk mit kezdeni azzal, hogy feléltük a Földet. Az erőszakkal kifosztott és elpusztított természet a globális felmelegedés minden szélsőséges hozományával együtt ötszörösen fizeti vissza nekünk minden bűnös telhetetlenségünk következményét. Nincs a kezünkben az egyetlen és jó megoldás az elsivatagosodás, a növekvő vízhiány, az éhínség, a túlszaporodás, az invázió szerű népvándorlás globális bajaira. Elérkeztünk a falhoz, ami mögött emberileg csak átkot, ítéletet, haragot, büntetést és halált látunk. Mindez pedig nemcsak az emberiség egészére érvényes, hanem igaz kinek-kinek saját személyére is. Nemcsak az emberiség, hanem benne én magam is elérkeztem a falhoz.

Hogyan érezhették magukat az Úr Jézus tanítványai, amikor azt hallották mesterüktől a legkomolyabb hangon, hogy „ti adjatok nekik enni!” Annak a sok éhező, elbágyadt embernek a sorsa most tőletek függ. Hogyan vonatkoztassuk ezt most magunkra?

Babilon hatalmas királya, Nebukadnecár gyötrő álmot látott. Felébredve belőle, az álmot teljesen elfelejtette, de a gyötrelmeket, melyet okozott, minden nap érezte és szenvedett. Magához kérte birodalma minden írástudóját, varázslóját, bűbájosát, asztrológusát és mágusát. Amikor már másodszor álltak a király előtt ezt kérte tőlük Nebukadnecár:

- „Hogy ha az álmot meg nem mondjátok nekem, [csak] egy ítélet lehet felőletek: hogy hamis és tévovázó beszéd koholtok, hogy azzal tartsatok engem, míg az idő múlik. Mondjátok meg azért nekem az álmot, akkor tudom, hogy az értelmét is megjelentethetek nekem.” Dániel 2, 9. Erre ők egyhangúan erre ezt válaszolták a királynak:

- „Nincs ember a földön, aki a király dolgát megjelentesse: mivelhogy bármilyen nagy és hatalmas király sem kívánt még egyetlen írástudótól, varázslótól és káldeustól (=mágus) sem ilyen dolgot. Mert a dolog, amit a király kíván, igen nehéz, és nincs más, aki azt megjelentesse a király előtt, hanemha az istenek, akik nem lakoznak együtt az emberekkel.” Dán 2:10-11.

Nebukadnecár tehát kiadta a parancsot, hogy birodalmában minden jövőmondó, jós és mágus fejét vágják le, mert senkit nem talált közöttük, aki képes lett volna felfedni és megfejteni nagy királyt kínozza gyöttrő álmát. A visszafordíthatatlan ítéletet elkezdtek végrehajtani, amiért Ariók felelt. Elérkezett hát Dánielhez és a társaihoz is, de ők időt, - talán három napot - kértek tőle, cserébe azt ígérte Dániel, hogy ő elviszik a királynak a megfejtett álmot.

A történet szerint Dániel és társai: Ananiás, Misael és Azariás haza mentek. Elmondák az ő sorstársainak, hogy haladékosan kaptak és felszólították őket, hogy tusakodjanak velük és kérjék együtt az egek Istenétől irgalmasságot e titok végett, hogy el ne vesszenek Dániel és az ő társai a többi babiloni bölcssekkel együtt kiáltottak kinyilatkoztatásért, amely egyet jelentett a kegyelemmel és az étellel, mégpedig az Úr szavára a halálból előálló étellel. Isten ezt meghallgatta és Dánielnek megjelentette az a titok éjjeli látásban, Dániel pedig áldotta az egek irgalmas Istenét. (Dán 2: 12-19) Tegyük fel újra a legfőbb kérdést!

- Most, „Nebukadnecár” visszavonhatatlan ítéletének hallatán mond, mit láatsz, életed edényében? Mond, hány napra való életed van még e halálra szánt testedben? Mond, miből élsz? Miből élt akkor és ott Dániel, Ananiás, Misael és Azariás? Most tudod a választ!
- Abból élsz te is, amiből akkor és ott Dániel, Krisztus érted való közbenjárásból, a kegyelemből meghallgatott imáidból, és az élő Úr teremő Igéjével a semmiből és a halálból előálló, megszülető és létrejövő isteni életből.

Nebukadnecár, minden idők legnagyobb és legdicsősebb birodalmának nagy királya a birodalmi méretű tartalékaiból létezett és minden percben rettegett az életéért. Dánielt és társait a felettük kimondott halálos ítélet teljesen a sír falához szorította. Ez a szorultság akkor azt jelentette, hogy vagy megkapják az Úr Istentől a kinyilatkoztatott álmot, vagy emlékezet nélkül elvesznek. Kimondatott tehát felettük a halál és semmijük sem volt, amivel ők ezt a felettük is kimondott halált étellel változtathatták volna. Dániel is jól tudta, amit mágus sorstársai előtte már kimondtak, hogy ennek az állapotnak nincs semmilyen emberi megoldása, hanem csak Istentől való megoldása van. Ezt tudva nem kezdett bele tehát emberi egérutakat keresni és találni. Az egyetlen menekvést és megoldást választva fogadta el azt a halálra szánt állapotát és az egyetlen isteni életért kiáltott belőle kegyelemért és irgalomért.

Egészen konkrétan mit tett Dániel és vele együtt még egy nagyszámú vezető ember? Életért kiáltó könyörgésekben, kiáltásokban, fohászokban az élő Isten kezébe tették ezt az egész beszorított állapotukat, mindent, ami ők maguk voltak, a halál peremén kötél-táncoló emberi lét minden megoldatlanságát. Legtökéletesebben ezt a mi Urunk Jézus Krisztus cselekedte az Ő felemeltetésében! Ő ezt mondta:

- „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok!” Ján 12:32.

Igen! Krisztus Urunk mindent magával vonzott, nem maradt semmi, amit Ő ne emelt volna fel a mennyei Atyához! Látnom kell, hogy Ő benne az Atya Istenhez emeltetett a bűnöm, a kárhoztatásom, minden krízisem, múltam, jelenem és jövőm. Semmi sincs már, ami nem az Isten kezében volna. Mindenestől az Ő teremő kezében vagyunk; és Ő bármit megtehet!

A Biblia hit hősei mindnyájan beletették az Isten kezébe a teljes életüket, mint ahogy az Úr kezébe tette az a kisfiú az öt árpakenyerét és a két halat. Ez a visszaadott „labda” teljesen az

Úr Isten térfelén pattan, ami a foci hasonlatával élve annyit tesz, hogy 100%-ban egyedül az Úrtól függ, hogy mit tesz ezzel a legutolsó erőnkkel neki passzolt „labdával”.

Ő bármit megtehet! Bizalmunk viszont azt reméli, hogy személyesen Ő viszi be azt az ellenfél kapujába és dicsőséges győzelmet szerez vele nekünk. Nem is tudunk másra gondolni, csak erre az egyetlen szabadító, megváltó kegyelemre.

Amikor tehát arra tanít bennünket az Úr, hogy keressük elsőnek az Isten királyságát és az ő akaratát, akkor nem kevesebbet kell tennünk, mint felismerni falhoz szorított állapotunkat, és forró könyörgésben mindenünket mennyei Atyánk kezébe tennünk, hogy személyesen az Ő kezéből vegyük át az Ő szent akaratát és az örök élettel egybefont földi mulandó de Ő által mindig megújuló életünket. Nekünk a mi mennyei Atyánk „ráadás életében” kell járnunk! Ámen.